

บทที่ 5

สรุป อภิปราย และข้อเสนอแนะ

โรคเอดส์เป็นโรคติดต่อที่มีการระบาดทั่วโลก ซึ่งเป็นอันตรายต่อสุขภาพ มีผลกระทบต่อสังคมและเศรษฐกิจ และเป็นปัญหาสาธารณสุขที่สำคัญของประเทศไทย เนื่องจากโรคเอดส์ยังไม่มียารักษาให้หาย ผู้ป่วยที่ได้รับเชื้อเอชไอวีจะมีเชื้ออยู่ในร่างกายและสามารถแพร่เชื้อได้ตลอดชีวิต มีการติดต่อกันทางเพศสัมพันธ์เป็นหลัก พบว่า อัตราการติดเชื้อรายใหม่ในกลุ่มวัยรุ่นมีแนวโน้มสูงขึ้นในระยะ 2-3 ปีที่ผ่านมา และจากการสำรวจทางพฤติกรรมของเด็กวัยรุ่นโดยหลายฝ่ายก็พบว่าวัยรุ่นเริ่มมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกเร็วขึ้น เฉลี่ยเด็กชายไทยเริ่มมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกที่อายุ 13 เด็กหญิงที่อายุ 14 ส่วนใหญ่กับเพื่อน และส่วนใหญ่ไม่ได้ใช้ถุงยางอนามัย อัตราการใช้ถุงยางอนามัยในประชาชนทั่วไปก็ลดลงอย่างมากเมื่อเทียบกับวัยรุ่นไทยซึ่งอยู่ในวัยเรียนเป็นกลุ่มเสี่ยงในการติดโรคเอดส์ด้วย เนื่องจากวัยรุ่นในปัจจุบันนี้มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสัมพันธ์สูง ดังนั้นจึงควรศึกษาทักษะชีวิตทำให้วัยรุ่นมีความสามารถทางจิตสังคมเพิ่มขึ้น และการเรียนรู้ทักษะชีวิต เป็นการเรียนรู้ที่ได้วัยรุ่นมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนการสอน การนำประสบการณ์จากการเรียนรู้ทักษะชีวิตในการป้องกันโรคเอดส์ เพื่อให้ให้นักเรียนนำมาใช้ป้องกันตนเองให้ปลอดภัยจากโรคเอดส์ การศึกษาครั้งนี้ เป็นการศึกษาแบบกึ่งทดลอง (Quasi Experimental Study) โดยมุ่งศึกษา ผลของโปรแกรมการเสริมสร้างทักษะชีวิตในการป้องกันโรคเอดส์ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/2 จำนวน 30 คน และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/5 จำนวน 30 คน โรงเรียนห้วยเม็กวิทยาฯ โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 30 คน กลุ่มเปรียบเทียบ 30 คน โดยทั้งสองกลุ่มมีลักษณะประชากรใกล้เคียงกัน เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง คือ โปรแกรมการเสริมสร้างทักษะชีวิตในการป้องกันโรคเอดส์ ที่ผู้ศึกษาสร้างขึ้น เพื่อให้เกิดความตระหนัก และการปฏิบัติที่ถูกต้องเหมาะสมกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง

การศึกษานี้ผู้ศึกษาเป็นผู้ดำเนินการทุกกิจกรรม และอาจารย์ประจำชั้นเป็นผู้ช่วย วิธีการศึกษา กลุ่มทดลองจะได้รับโปรแกรมการเสริมสร้างทักษะชีวิตในการป้องกันโรคเอดส์ที่ได้กำหนดไว้ ส่วนกลุ่มเปรียบเทียบ ให้การเรียนรู้ตามปกติของทางโรงเรียน การเก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม จำนวน 3 ครั้ง ทั้ง 2 กลุ่ม โดยเก็บก่อนทดลอง หลังทดลองทันที และหลังติดตามผล 4 สัปดาห์ ส่วนกลุ่มทดลองหลังให้โปรแกรมการเสริมสร้างทักษะชีวิตในการป้องกันโรคเอดส์ ทำการประเมินความพึงพอใจทันที จากนั้นนำข้อมูลมาวิเคราะห์ด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป สถิติที่ใช้คือ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ในการอธิบายลักษณะทางประชากร ความตระหนักต่อการป้องกันโรคเอดส์และการปฏิบัติในการป้องกันโรคเอดส์ ใช้สถิติ Pair t-test

ในการทดสอบความแตกต่าง ค่าเฉลี่ยคะแนนความตระหนักและการปฏิบัติในเรื่องการป้องกันโรคเอดส์หลังทดลองในกลุ่มทดลอง ใช้สถิติ Independent sample t-test ในการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนความตระหนักและการปฏิบัติในการป้องกันโรคเอดส์ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบ พร้อมทั้งวิเคราะห์ความพึงพอใจต่อโปรแกรมการเสริมสร้างทักษะชีวิตในการป้องกันโรคเอดส์ โดยใช้สถิติ One Sample t-test

สรุปผลการศึกษา

1. ข้อมูลทั่วไป นักเรียนในกลุ่มทดลอง มีผลการเรียนเฉลี่ยดีกว่ากลุ่มเปรียบเทียบเล็กน้อย ที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.08 การมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกกลุ่มเปรียบเทียบมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกอายุต่ำกว่ากลุ่มทดลองเล็กน้อย ที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.07 ซึ่งไม่มีความแตกต่างกันทางสถิติ กลุ่มทดลองส่วนมากเป็นเพศหญิง จำนวน 24 คน (80.00%) กลุ่มเปรียบเทียบส่วนมากเป็นเพศชาย 17 คน (56.70%) และนักเรียนในกลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบส่วนมากพักอาศัยอยู่กับบิดามารดา ยังไม่มีคู่วัยหรือแฟนประมาณครั้งหนึ่ง การมีเพศสัมพันธ์ครั้งสุดท้ายโดยไม่ใช้ถุงยางอนามัย สูงถึงร้อยละ 40 ในกลุ่มเปรียบเทียบ ร้อยละ 33.30 ในกลุ่มทดลอง การดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ดื่มนาน ๆ ครั้งและการรับรู้ข่าวสารจากโทรทัศน์วิทยุเป็นส่วนใหญ่ แสดงให้เห็นว่านักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบ ข้อมูลทั่วไปที่ใกล้เคียงกัน

2. ความตระหนัก พบว่า ในนักเรียนกลุ่มทดลอง ก่อนทดลองมีความตระหนักในระดับมาก 16 คน (53.30%) หลังจากให้โปรแกรมนักเรียนมีความตระหนักระดับมากเพิ่มขึ้น เป็น 21 คน (70.00%) และหลังติดตามผลเพิ่มขึ้นเป็น 24 คน (80.00%) หลังติดตามผลกับก่อนทดลองนักเรียนมีความตระหนักเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญที่ 0.05 หลังติดตามผลกับหลังทดลองทันทีที่ความตระหนักยังคงอยู่เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบ ก่อนทดลอง นักเรียนมีความตระหนักไม่แตกต่างกัน หลังทดลองทันทีและหลังติดตามผล นักเรียนมีความตระหนักต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ 0.05 โดยนักเรียนในกลุ่มทดลองมีขนาดของผลความตระหนักต่อการป้องกันโรคเอดส์เพิ่มขึ้นมากกว่ากลุ่มเปรียบเทียบหลังติดตามผล 0.64 เท่า

3. การปฏิบัติ พบว่าการเปลี่ยนแปลงการปฏิบัติหลังทดลอง ในกลุ่มทดลองพบว่าหลังทดลองทันทีกับก่อนทดลองและหลังติดตามผลกับก่อนทดลอง มีการเปลี่ยนแปลงการปฏิบัติเพิ่มขึ้นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.001 ส่วนหลังติดตามผลกับหลังทดลองทันทีการปฏิบัติยังคงอยู่ เปรียบเทียบการปฏิบัติระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบ ก่อนทดลองนักเรียนมีการปฏิบัติที่ไม่แตกต่างกัน หลังทดลองทันทีและหลังติดตามผล นักเรียนมีการปฏิบัติต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ 0.05 โดยนักเรียนในกลุ่มทดลองมีขนาดของผลการปฏิบัติต่อการป้องกัน

โรคเอดส์เพิ่มขึ้นมากกว่ากลุ่มเปรียบเทียบหลังติดตามผล 0.64 เท่า

4. ความพึงพอใจ พบว่านักเรียนกลุ่มทดลองมีความพึงพอใจต่อโปรแกรมการเสริมสร้างทักษะในการป้องกันโรคเอดส์ในระดับมากเกือบทุกคน โดยนักเรียนกลุ่มทดลองมีความพึงพอใจ เฉลี่ยร้อยละ 91.6 เมื่อเทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 80

5. โปรแกรมการเสริมสร้างทักษะชีวิตในการป้องกันโรคเอดส์มีส่วนทำให้นักเรียนกลุ่มทดลองมีความตระหนัก และการปฏิบัติในการป้องกันการโรคเอดส์เพิ่มขึ้นมากกว่ากลุ่มเปรียบเทียบที่ไม่ได้รับโปรแกรม และนักเรียนยังมีความพึงพอใจต่อโปรแกรมมากกว่าร้อยละ 80

สรุปผลเทียบกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานข้อที่ 1 นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการเสริมสร้างโปรแกรมการเสริมสร้างทักษะชีวิตในการป้องกันเอดส์ หลังทดลองทันทีและติดตามผล จะมีความตระหนักการป้องกันโรคเอดส์ และมีการปฏิบัติในการป้องกันโรคเอดส์ดีกว่าก่อนทดลอง แต่ระหว่างหลังทดลองทันทีกับติดตามผล จะมีความตระหนักและการปฏิบัติ ไม่แตกต่างกัน

ผลการศึกษา พบว่า นักเรียนกลุ่มทดลอง มีความตระหนักเฉลี่ยมากขึ้นจากก่อนทดลอง ทั้งหลังทดลองทันทีและหลังติดตามผล โดยมีค่าเฉลี่ยคะแนนความตระหนักก่อนทดลอง หลังทดลองทันทีและหลังติดตามผล เท่ากับ 60.53 (80.7%), 62.40 (83.2%) และ 63.60 (84.8%) ตามลำดับ เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความตระหนักในกลุ่มทดลอง ระหว่างก่อนทดลอง หลังทดลองทันที และหลังติดตามผล ผลการศึกษา พบว่า นักเรียนกลุ่มทดลอง ก่อนทดลองกับหลังการทดลองทันที มีความตระหนักแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.001 เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 ที่ว่านักเรียนกลุ่มทดลอง หลังทดลองทันที มีความตระหนักมากกว่าก่อนทดลอง ส่วนหลังทดลองทันทีกับหลังติดตามผล มีความตระหนักยังคงอยู่ ไม่แตกต่างกัน เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 ที่ว่าหลังทดลองทันทีกับหลังติดตามผล มีความตระหนักไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 2 หลังทดลองทันทีและติดตามผล นักเรียนกลุ่มทดลองจะมีความตระหนัก และมีการปฏิบัติในการป้องกันโรคเอดส์ดีกว่ากลุ่มเปรียบเทียบ ที่ได้รับการเรียนรู้ตามปกติ

ผลการศึกษา พบว่า ความตระหนักและการปฏิบัติในการป้องกันโรคเอดส์ หลังการทดลองทันที และหลังติดตามผล มากกว่ากลุ่มนักเรียนกลุ่มเปรียบเทียบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2

สมมติฐานข้อที่ 3 นักเรียนกลุ่มทดลอง จะมีความพึงพอใจการใช้โปรแกรมสุขศึกษาในการป้องกันโรคเอดส์ ร้อยละ 80

ผลการศึกษา พบว่า นักเรียนกลุ่มทดลอง มีความพึงพอใจต่อการใช้โปรแกรม สุขศึกษาในการป้องกันโรคเอดส์ อยู่ในระดับมาก และเมื่อทดสอบตามเกณฑ์ความพึงพอใจไม่น้อยกว่าร้อยละ 80 ด้วย One Sample t-test พบว่า ซึ่งมีนัยสำคัญที่ 0.001 แสดงว่า นักเรียนที่ได้รับโปรแกรมมีความพึงพอใจต่อโปรแกรมไม่น้อยกว่าร้อยละ 80 เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 3

อภิปรายผล

1. นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการเสริมสร้างการเสริมสร้างทักษะชีวิตในการป้องกันเอดส์ หลังทันทีและหลังติดตามผล จะมีความตระหนักต่อปัญหาโรคเอดส์ และมีการปฏิบัติในการป้องกันโรคเอดส์เพิ่มขึ้นมากกว่าก่อนทดลอง และหลังทดลองทันทีกับติดตามผล มีความตระหนักและการปฏิบัติ ยังคงอยู่ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อ 1 อภิปรายได้ว่า การเสริมสร้างโปรแกรม สุขศึกษาในการป้องกันเอดส์ ให้แก่นักเรียนกลุ่มทดลอง โดยการจัดกิจกรรม 5 กิจกรรม ได้แก่ กิจกรรมที่ 1 การให้ความรู้เรื่องโรคเอดส์ กิจกรรมที่ 2 พฤติกรรมเสี่ยงในการติดเชื้อโรคเอดส์ กิจกรรมที่ 3 กรณีศึกษา เรื่องความเสี่ยงในการติดเชื้อเอดส์ กิจกรรมที่ 4 การใช้หลักธรรมจริยธรรม 4 กับ การป้องกันการติดเชื้อโรคเอดส์ และกิจกรรมที่ 5 การป้องกันการติดเชื้อโรคเอดส์ ทำให้นักเรียนได้เห็นการปฏิบัติจริง มีความชัดเจน ทำให้เกิดจำได้ ความเข้าใจ น่าสนใจ น่าเชื่อถือ เกิดความประทับใจไม่ลืม และได้แลกเปลี่ยนประสบการณ์ซักถามข้อสงสัยจากผู้รู้ และได้ฝึกทักษะ มีผลทำให้นักเรียน มีความตระหนักต่อปัญหาและการปฏิบัติที่ดีขึ้น ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า ผลการใช้โปรแกรมการเสริมสร้างทักษะชีวิตในการป้องกันโรคเอดส์ที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นและใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประสบผลสำเร็จ โดยภายหลังสิ้นสุดการทดลองทันที มีผลทำให้นักเรียนกลุ่มทดลอง มีความตระหนักต่อปัญหาและการปฏิบัติในการป้องกันโรคเอดส์ เพิ่มขึ้นกว่าก่อนการใช้โปรแกรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 และมีความตระหนักต่อปัญหาและการปฏิบัติมากกว่ากลุ่มเปรียบเทียบ ที่ไม่ได้รับโปรแกรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 ซึ่งผลการวิจัยในประเด็นนี้ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ประนอม บุญมงคล (2549, หน้า 89) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาโปรแกรมสุขศึกษาในการสร้างเสริมศักยภาพในการป้องกันโรคเอดส์ของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 3 โรงเรียนชุมชนกุศบอดวิทยาเสริม ตำบลสงเปลือย อำเภอเขาวง จังหวัดกาฬสินธุ์ ผลการวิจัย พบว่า ก่อนทดลองใช้โปรแกรมสุขศึกษา ทั้งนักเรียนชาย นักเรียนหญิง ในภาพรวม มีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับโรคเอดส์อยู่ในระดับต่ำ แต่ภายหลังการทดลองใช้ โปรแกรมสุขศึกษา ทั้งนักเรียนชาย นักเรียนหญิง ในภาพรวม มีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับโรคเอดส์อยู่ในระดับปานกลาง

2. หลังทดลองทันทีและติดตามผล นักเรียนกลุ่มทดลองจะมีความตระหนักต่อปัญหาโรคเอดส์ และมีการปฏิบัติในการป้องกันโรคเอดส์ดีกว่ากลุ่มเปรียบเทียบ ที่ได้รับการเรียนรู้ตามปกติ ซึ่งเป็นตามสมมติฐานข้อ 2 อภิปรายได้ว่า การเสริมสร้างโปรแกรมการเสริมสร้างทักษะชีวิตในการป้องกันโรคเอดส์ ให้แก่นักเรียนกลุ่มทดลอง จนทำให้นักเรียน มีความรู้ มีประสบการณ์ในการเรียนรู้ เกิดทักษะชีวิตจากกรณีศึกษาสถานการณ์จำลอง โดยมีการปฏิบัติจริง จนทำให้เกิดความเข้าใจ ตลอดทั้ง ได้แลกเปลี่ยนประสบการณ์ซักถามข้อสงสัยจากผู้รู้ และได้ฝึกทักษะ มีผลทำให้นักเรียน มีความตระหนักและการปฏิบัติการป้องกันโรคเอดส์ ซึ่งผลการวิจัยในประเด็นนี้ สอดคล้องกับผลการวิจัยของธนิศสรณ์ เพ็งเจริญ (2551, หน้า 67) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาบทเรียนวีดิทัศน์ เรื่อง โรคเอดส์เบื้องต้น กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษา สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ผลการวิจัยพบว่า การใช้บทเรียนวีดิทัศน์ เรื่อง โรคเอดส์เบื้องต้น ทำให้นักเรียนทุกคน ตระหนักต่อปัญหาโรคเอดส์ และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับดี

3. นักเรียนกลุ่มทดลอง จะมีความพึงพอใจต่อการใช้โปรแกรมการเสริมสร้างทักษะชีวิตในการป้องกันโรคเอดส์ร้อยละ 80 ซึ่งเป็นตามสมมติฐานข้อ 3 อภิปรายได้ว่า การเสริมสร้างโปรแกรมสุขศึกษา ในการป้องกันเอดส์ ให้แก่นักเรียนกลุ่มทดลอง ทำให้นักเรียน ตระหนักและเห็นความน่ากลัวต่อปัญหาโรคเอดส์ จนทำให้นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการใช้โปรแกรมการเสริมสร้างทักษะชีวิตในการป้องกันโรคเอดส์ ซึ่งผลการวิจัยในประเด็นนี้ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ดวงชีวัน จิราโรจน์ (2552, หน้า 84) ได้วิจัยเรื่อง ผลการสร้างพลังชุมชนในการป้องกันและควบคุมโรคเอดส์ของอาสาสมัครสาธารณสุข ศูนย์สุขภาพชุมชน ตำบลศรีสำราญ อำเภอสองพี่น้อง จังหวัดสุพรรณบุรี ผลการศึกษาความพึงพอใจ พบว่า หลังการทดลอง โดยการใช้โปรแกรมป้องกันโรคเอดส์ ทำให้ประชาชนมีความพึงพอใจในการดำเนินงานการป้องกันและควบคุมโรคเอดส์ในระดับมาก และมีส่วนร่วมในกิจกรรมป้องกัน ควบคุมโรคเอดส์ ตลอดทั้งช่วยเหลือในกิจกรรมการป้องกันและควบคุมโรคเอดส์

ข้อเสนอแนะ

การศึกษาเรื่อง ผลของโปรแกรมการสร้างเสริมทักษะชีวิตในการป้องกันโรคเอดส์ ในครั้งนี้ ทำให้ผู้ศึกษา มีข้อเสนอแนะ ที่อาจเป็นประโยชน์ต่อการการป้องกันโรคเอดส์ ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการศึกษาไปใช้

1.1 ด้านการนำผลการศึกษาไปปฏิบัติ เพื่อให้นักเรียนมีความตระหนักต่อปัญหา และการปฏิบัติที่เหมาะสมในการป้องกันโรคเอดส์ ซึ่งพบว่าก่อนทดลองนักศึกษากลุ่มทดลองมีความตระหนักในระดับที่ดีแต่การปฏิบัติในระดับที่ด้อย สะท้อนให้เห็นว่าถึงแม้นักเรียนจะมีความรู้

ความตระหนักที่ดี ถ้านักเรียนประมาทมักง่าย ใจเร็ว ค่วนได้ คิดว่าครูรักของตนปลอดภัยไม่มีเชื้อเอดส์ก็จะมีผลทำให้การปฏิบัติในการป้องกันโรคเอดส์อยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งอาจทำให้นักเรียนมีโอกาสติดเชื้อเอดส์ได้ ในการแก้ปัญหาโรคเอดส์ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องจึงควรร่วมกันแก้ไขปัญหาย่างบูรณาการ ทั้งสถาบันครอบครัว โรงเรียน และหน่วยงานด้านสาธารณสุข และจากการดำเนินการศึกษานักเรียนกลุ่มทดลองให้ความสนใจ และผลการทดลองอยู่ในระดับดี จึงควรนำรูปแบบโปรแกรมการเสริมสร้างทักษะชีวิตในการป้องกันโรคเอดส์ไปปรับใช้ในการเสริมสร้างทักษะชีวิตกับกลุ่มนักเรียน และพิจารณาปรับใช้ในการป้องกันโรคเอดส์ต่อไป

1.2 ควรจัดการเรียนรู้ทักษะชีวิตที่เน้นให้วัยรุ่นรู้สึกรู้สึกมีคุณค่าในตนเอง มีทักษะในการปฏิเสธ มีวิธีการจัดการกับอารมณ์เพศด้วยวิธีที่เหมาะสม คือ ไม่สร้างความเสียหาย หรือความเดือดร้อนให้กับผู้อื่น เช่น การช่วยตัวเองเพื่อให้สำเร็จความใคร่ด้วยตัวเอง หรือการเบี่ยงเบนความต้องการทางเพศโดยทำกิจกรรมสร้างสรรค์อื่น ๆ เพราะจะสามารถควบคุมความต้องการทางเพศได้ เช่น การออกกำลังกาย การใช้เวลาให้เป็นประโยชน์ การใช้หลักธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า เรื่อง อริยสัจสี่ ภัยคตาสูต (การพิจารณาร่างกาย) การนั่งสมาธิ

1.3 การให้สุขศึกษา ให้ความรู้เรื่องโรคเอดส์ควรมุ่งเน้นให้เด็กเรียนรู้โดยอาศัยกิจกรรมที่ผสมผสานเชื่อมโยงการทำงานของสมองสองซีกที่ทำงานร่วมกัน เช่น การเล่นเกมบทบาทสมมติ การแสดงละคร ซึ่งเป็นกิจกรรมที่มีการเคลื่อนไหวเข้ามาร่วมกับกระบวนการกลุ่มที่ให้เด็กวิเคราะห์เรื่องราวต่าง ๆ โดยในการสอนโรคเอดส์ ครูควรจัดหาสื่อการสอนที่เน้นการจัดกิจกรรมให้เด็กมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ ซึ่งอาจจะขอความร่วมมือจากหน่วยงานภายนอกซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญในการจัดกิจกรรม เพื่อให้วัยรุ่นเกิดทักษะสามารถป้องกันตัวเองได้

1.4 จากข้อมูลทั่วไปพบว่าการมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ได้ป้องกันโดยใช้ถุงยางอนามัยถึงร้อยละ 40 ซึ่งมีโอกาสที่จะติดเชื้อเอดส์สูงมาก จึงควรเน้นการรณรงค์ให้ใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้ง พร้อมทั้งมีการประเมินผล ติดตามผล

2. ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษาเกี่ยวกับ การมีส่วนร่วมในการป้องกันโรคเอดส์ในโรงเรียน โดยใช้รูปแบบการวิจัย Action Research เพื่อให้คณะครู นักเรียน มีส่วนร่วมรับผิดชอบในกิจกรรมการป้องกันโรคเอดส์ในโรงเรียน

2.2 ควรขยายการศึกษาลักษณะนี้ในกลุ่มอื่น เช่น ในกลุ่มแม่บ้าน กลุ่มพ่อบ้าน ฯลฯ เพื่อส่งเสริมให้มีการควบคุมป้องกันโรคเอดส์ ในกลุ่มเป้าหมายอื่นข้างต้น

2.3 ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้ศึกษาควรเป็นผู้ลงไปควบคุมดูแลการเก็บข้อมูลเอง ไม่ควรฝากให้เป็นหน้าที่ของคุณครูประจำชั้น เนื่องจากอาจทำให้ข้อมูลที่ได้อาจไม่ตรงกับความจริง

2.4 ควรจะมีผู้ช่วยการศึกษาจากทางบุคลากรทางด้านสาธารณสุขที่มีความรู้ด้านทักษะชีวิตเพื่อช่วยทำกิจกรรมต่างๆจะมีความสมบูรณ์ทุกกิจกรรมยิ่งขึ้น

2.5 กลุ่มตัวอย่างและกลุ่มเปรียบเทียบ ควรเป็นนักเรียนคนละโรงเรียน เพราะในโรงเรียนเดียวกันนั้น นักเรียนส่วนมากมีเพื่อนที่รู้จักกันเกือบทุกห้องเรียน ซึ่งอาจมีผลต่อการศึกษาได้

มหาวิทยาลัยบูรพา
Burapha University